

[Sønderby]

Venstre håber også, at vi hurtigt kan få afklaret vore nuværende problemer ved EF-medlemskabet, så vi kan sidde med ved bordet som fuldgældigt medlem, når optagelsen af nye ansøgerlande skal drøftes, og det kan jo ikke ske hurtigt nok. På nuværende tidspunkt søger Finland og Sverige og forhåbentlig også Norge om at komme med, og på længere sigt vil dette betyde, at vi i fællesskab kan sætte et nordisk præg på Europas udvikling og fremme vore fælles holdninger til en række af de beslutninger, der står for at skulle træffes i Europa.

Som hr. Anker Jørgensen også var inde på, har den danske folkeafstemning den 2. juni fokuseret meget på nærhedsprincippet, altså en fornuftig arbejdsdeling mellem det, som EF skal tage sig af, og det, vi kan klare nationalt. Også her kan nordisk indflydelse sikre større forståelse for decentralisering og mindre bureaukrati.

Der er ingen tvivl om, at troen på og tilliden til EF også vil styrkes i Danmark, når en række andre nordiske lande kommer med. Men vi må også erkende, at ikke alle søger om optagelse, men vi har jo erfaring for, at vi som medlem kan tilgodese lande uden for EF. Som eksempel herpå kan jeg blot nævne undervisningsministerens gennemførelse af Erasmusprojekterne for unge uden for EF til gavn for en række unge i de øvrige nordiske lande.

På baggrund af udviklingen og debatten i Nordisk Råd opfordrede præsidiets statsministre til at lave en udredning, en nyvurdering af det nordiske samarbejde, og det resulterede i Mariehamnerklæringen og rapporten fra statsministrene. Nu skal de drøftes i de enkelte nordiske lande og på sessionen i Århus, og vi skulle gerne komme så vidt, at vi på sessionen i Oslo i marts 1993 kan tilpasse Helsinkiaftalen til vor tids krav og forventninger. Vi skal selvfølgelig ikke glemme alt det, der er blevet gennemført, alt det, der er blevet formet i Nordisk Råd og senere er blevet vedtaget i de enkelte parlamenter – her tænker jeg på miljø-, energi-, regional-, uddannelses-, kultur-, arbejdsmarkeds- og socialpolitik – men den nye tid giver os muligheder for at tage fat på en række nye opgaver og sætte dem på dagsordenen.

Vi kan nu drøfte udenrigs- og sikkerhedspolitik og økonomisk samarbejde i Europa, og det vil være en styrke for det nordiske samarbejde inden for den europæiske ramme. Jeg vil

gerne sige her, at det kunne næsten godt lyde, som om det var hr. Anker Jørgensens skyld, at vi nu kunne komme til at drøfte det, men det skyldes nok mere, at Finland har fået løst nogle af sine problemer og alt det, der ellers er sket i Europa. Vi er da også tilfredse med fra Venstres side, at vi nu kan drøfte disse ting, men da vi startede med at diskutere, om det var muligt, var der jo nogle stopklodser hist og her.

Vi må også sikre, at hele debatten foregår på en folkelig baggrund, det vil sige det parlamentariske samarbejde, som har været Nordisk Råds styrke, og som ikke må svækkes. Vi tænker også her på samarbejdet med de folkelige bevægelser, for alene det, at vi har en folkebevægelse som Foreningen Norden, der sådan set er vores backing-group, gavner jo også det nordiske samarbejde.

Statsministerens redegørelse er et flot redskab til at formidle dette samarbejde, og Venstre hilser det velkommen, at statsministrene i større udstrækning end før vil tage ansvaret for hovedelementerne i samarbejdet. Vi er nok lidt betænkelige ved organisationsmodellen, hvor man lægger noget af ansvaret over på en embedsmandskomité, men vi er for så vidt ikke i tvivl om, at statsministeren stadig væk vil have hånd i hanke med det nordiske samarbejde.

Vi mener stadig, at Nordisk Råds parlamentariske forsamling skal være forum for debatten om den nordiske dimension i forbindelse med europæiske og internationale spørgsmål. Dette fremhævede den konservative forbundskansler Helmut Kohl jo også i sin tale i Helsinki, og den socialdemokratiske ministerpræsident Björn Engholm skrev forleden i Foreningen Nordens medlemsblad, at Norden skal styrke EF, men ikke kun EF, også Europa.

Statsministeren foreslår også, at vi styrker det nordiske samarbejde ved at indføre et mere aktivt formandskab. Man kunne såmænd også sige mere aktive parlamenter, for jeg tror, at der er behov for, at vi alle sammen yder en mere aktiv indsats over for den nye udfordring for det nordiske samarbejde. Men jeg synes, det er udmærket, at man nu vil indføre et nordisk formandskab på alle niveauer, samtidig med at man fortsætter den direkte dialog med Nordisk Råds Præsidium. Jeg synes, vi allerede har haft nogle gode møder, og det hilser vi velkommen. Vi håber også, at man ikke udeluk-